

Arrest

nr. 242 314 van 16 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 16 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33*bis*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 juni 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUNDAHL, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 mei 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat de genaamde (...)

+ (...)

gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren

REDEN VAN BESLISSING ;

Artikel 61, § 2 De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij na afloop van zijn studies haar verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument :

Overwegende dat betrokkene nooit een inschrijvingsattest aan een onderwijsinstelling heeft voorgelegd voor de academiejaren 2018-2019 en 2019-2020, noch studieresultaten van de academiejaren 2017-2018 en 2018-2019, en al evenmin nieuwe bestaansmiddelen, kunnen we hieruit besluiten dat betrokkene haar studies heeft beëindigd of stopgezet en derhalve niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 58 van de wet van 15/12/1980 om een verder verblijf in België te bekomen ;

Overwegende dat de verblijfskaart van betrokkene is verstreken sedert 31/10/2018

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam op 04.10.2017 naar België met een visum om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van art 8 EVRM.

In uitvoering van artikel 103/3 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene en haar kind, K.N.K. (...) né le 15/12/2019 het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

2.1.1. Ter adstruering van haar eerste middel zet de verzoekende partij, na een theoretisch betoog, het volgende uiteen:

“In casu wordt het kind van verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten zonder dat ook maar op enige manier wordt nagegaan welk gezinsleven het kind in België heeft en hoe het hoger belang kan worden gerespecteerd.

Verwerende partij vermeldt in de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met de elementen in artikel 74/13 Vw., maar vermeldt hierbij zelfs niet het hoger belang van het kind, nochtans expliciet voorzien in artikel 74/13 Vw.

Verwerende partij is op geen enkele manier nagegaan wat de impact is van de bestreden beslissing op het kind. Verwerende partij is niet nagegaan of het kind kan terugkeren naar Congo, of ze daar zal worden toegelaten, of het kind eventueel gezondheidsproblemen heeft of medische opvolging nodig heeft, of het kind vanuit Congo contact zal kunnen blijven houden met de vader en de erkenningsprocedure zal kunnen worden verdergezet. Verwerende partij lijkt zich zelfs niet te hebben afgevraagd of het kind een vader heeft.

Nergens in de motivering van de bestreden beslissing wordt het kind betrokken. De volledige motivering gaat over verzoekster. Het lijkt alsof verwerende partij heeft beslist dat verzoekster wordt bevolen om het grondgebied te verlaten omdat het verblijf op basis van studies niet langer geldig is en dat haar kind automatisch mee wordt opgenomen in de beslissing.

Nergens is rekening gehouden met het hoger belang van het kind en met de gezinsbanden die het kind in België heeft, ni. die met haar vader. De stukken in verband met de erkenningsprocedure bevinden zich in het administratief dossier.

Toch gebeurde er geen onderzoek naar het gezinsleven van het kind en naar het hoger belang van het kind, zoals nochtans vereist door artikel 74/13 Vw. en de andere vermeldde wettelijke bepalingen.

Het onderzoek van verwerende partij was uiterst onzorgvuldig. Verwerende partij had rekening moeten houden met de persoonlijke omstandigheden van het kind en nagaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven en of de beslissing kan worden uitgevoerd in overeenstemming met het hoger belang van het kind, quod non.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

Gezien de relevante gegevens met betrekking tot het kind in de beslissing ontbreken, is de motiveringsplicht geschonden.

De zorgvuldigheidsplicht schrijft voor dat "het bestuur (...) zijn beslissing op zorgvuldige wijze [dient] voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen." (A. MAST en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Brussel, 1994, p. 55)

In casu is de genomen beslissing absoluut niet zorgvuldig voorbereid.

Om al deze redenen schendt de bestreden beslissing de hierboven vermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur en moet ze worden vernietigd."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van

de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke motieven waarop ze steunt. Enerzijds wordt de juridische grondslag van de bestreden beslissing vermeld, met name artikel 61, §2, 1° van de Vreemdelingenwet. Anderzijds worden ook de feitelijke gegevens die aan de basis van de bestreden beslissing liggen weergegeven, met name dat de verzoekende partij na afloop van haar studies haar verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument, dat de verzoekende partij nooit een inschrijvingsattest aan een onderwijsinstelling heeft voorgelegd voor de academiejaren 2018-2019 en 2019-2020, noch studieresultaten van de academiejaren 2017-2018 en 2018-2019, en al evenmin nieuwe bestaansmiddelen, dat de verwerende partij hieruit besluit dat de verzoekende partij haar studies heeft beëindigd of stopgezet en derhalve niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 58 van de Vreemdelingenwet om een verder verblijf in België te bekomen en dat de verblijfskaart van de verzoekende partij verstreken is sedert 31 oktober 2018. De verwerende partij stelt dat bij de beslissing rekening werd gehouden met eventuele elementen in overstemming met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de duur van het verblijf niet van die aard is om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen, dat de verzoekende partij op 4 oktober 2017 naar België kwam met een visum om hier te studeren, dat de machtiging tot verblijf steeds beperkt was tot de duur van de studies en tijdelijk van aard was, dat uit het administratief dossier evenmin blijkt dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij is van mening dat haar kind nergens in de motivering van de bestreden beslissing wordt betrokken. Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat deze beslissing zowel ten aanzien van de verzoekende partij als ten aanzien van haar minderjarig kind wordt afgeleverd. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *“Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van art 8EVRM”*. De verzoekende partij kan niet dienstig betogen dat haar kind nergens in de motivering wordt betrokken. Zij maakt immers niet aannemelijk dat voornoemde motieven enkel op haar betrekking hebben.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 7 en 24 van het Handvest, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.1.5. De verzoekende partij betoogt dat haar kind bevolen wordt het grondgebied te verlaten zonder dat ook maar op enige manier wordt nagegaan welk gezinsleven het kind in België heeft en hoe het hoger

belang kan worden gerespecteerd, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing vermeldt dat rekening wordt gehouden met de elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maar hierbij zelfs niet het hoger belang van het kind vermeldt, nochtans expliciet voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij op geen enkele manier is nagegaan wat de impact van de bestreden beslissing op het kind is, dat de verwerende partij niet is nagegaan of het kind kan terugkeren naar Congo, of ze daar zal worden toegelaten, of het kind eventueel gezondheidsproblemen heeft of medische opvolging nodig heeft, of het kind vanuit Congo contact zal kunnen blijven houden met de vader en de erkenningsprocedure zal kunnen worden verdergezet, dat de verwerende partij zich zelfs niet lijkt te hebben afgevraagd of het kind een vader heeft, dat nergens in de motivering van de bestreden beslissing het kind wordt betrokken, dat de volledige motivering over de verzoekende partij gaat, dat het lijkt alsof de verwerende partij heeft beslist dat de verzoekende partij wordt bevolen om het grondgebied te verlaten omdat het verblijf op basis van studies niet langer geldig is en dat haar kind automatisch mee wordt opgenomen in de beslissing, dat nergens rekening is gehouden met het hoger belang van het kind en met de gezinsbanden die het kind heeft, namelijk die met haar vader, dat de stukken in verband met de erkenningsprocedure zich in het administratief dossier bevinden, dat er toch geen onderzoek naar het gezinsleven van het kind en naar het hoger belang van het kind gebeurde, zoals nochtans vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de andere vermeldde wettelijke bepalingen, dat het onderzoek van de verwerende partij uiterst onzorgvuldig was, dat de verwerende partij rekening had moeten houden met de persoonlijke omstandigheden van het kind en moest nagaan of er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven en of de beslissing kan worden uitgevoerd in overeenstemming met het hoger belang van het kind, *quod non*.

2.1.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van de artikel 61, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

De verzoekende partij maakt gewag van een gezinsleven van haar kind evenals van het hoger belang van haar kind en wijst erop dat er op geen enkele manier is nagegaan wat de impact is van de bestreden beslissing op het kind, dat de verwerende partij niet is nagegaan of het kind kan terugkeren naar Congo, of ze daar zal worden toegelaten, of het kind eventueel gezondheidsproblemen heeft of medische opvolging nodig heeft, of het kind vanuit Congo contact zal kunnen blijven houden met de vader en de erkenningsprocedure zal kunnen worden verdergezet, dat de verwerende partij zich zelfs niet lijkt te hebben afgevraagd of het kind een vader heeft.

2.1.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Vooreerst dient de Raad op te merken dat artikel 8 van het EVRM op zichzelf geen motiveringsplicht inhoudt (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

2.1.8. De verzoekende partij betwist niet dat haar minderjarig kind door middel van de bestreden beslissing eveneens wordt bevolen het grondgebied te verlaten. Door zowel ten aanzien van de verzoekende partij als ten aanzien van haar minderjarig kind een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, heeft de verwerende partij bij het nemen van en in de bestreden beslissing rekening gehouden met de gezinscel van de verzoekende partij en haar minderjarig kind. Immers door zowel de verzoekende partij als haar minderjarig kind te bevelen het grondgebied te verlaten, wordt door de bestreden beslissing de gezinskern niet verbroken. Eveneens zal blijken uit wat volgt dat de verwerende partij hierop gewezen heeft in de beoordeling van het gezinsleven van de verzoekende partij en haar kind, die blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

2.1.9. De verzoekende partij wijst erop dat nergens rekening werd gehouden met de gezinsbanden die haar kind in België heeft, namelijk die met haar vader en dat de stukken in verband met de erkenningsprocedure zich in het administratief dossier bevinden. Zij stelt dat de verwerende partij niet is nagegaan of het kind vanuit Congo contact zal kunnen blijven houden met de vader en de

erkenningprocedure zal kunnen worden verdergezet, dat de verwerende partij zich zelfs niet lijkt te hebben afgevraagd of het kind een vader heeft.

Betreffende het gezinsleven van de verzoekende partij en haar kind wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Aldus wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar het administratief dossier. De Raad wijst erop dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald een nota van 11 mei 2020, blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat K.C. het kind van de verzoekende partij wou erkennen evenals met het gezinsleven van het kind van de verzoekende partij. In de voormelde nota van 11 mei 2020 wordt gemotiveerd:

"- L'intérêt supérieur de l'enfant: Un enfant né le 15.12.2019 : K.N.K. (...) Un refus de reconnaissance par Mr K.C. (...) (belge) a été prise le 03.03.2020 à Anvers.

- Vie familiale : N'a pas été invoquée par l'intéressée.

Il a déjà été jugé par le Conseil du Contentieux des Etrangers que << Le droit au respect de la vie privée et familiale consacré par l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme peut être expressément circonscrit par les Etats contractants dans les limites fixées par l'alinéa 2 dudit article. La loi du 15 décembre 1980 étant une loi de police qui correspond aux prévisions de cet alinéa, il s'ensuit que son application n'emporte pas en soi une violation de l'article 8 de la Convention précitée. Le principe étant que les Etats, ayant signé et approuvé cette Convention, conservent le droit de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des étrangers, et que ces Etats sont ainsi habilités à fixer des conditions à cet effet >> (CCE, arrêt n° 28.275 du 29.05.2000).

Par ailleurs, étant donné que l'ordre de quitter le territoire est pris pour l'intéressée et son enfant, l'unité familiale sera conservée et pourra se poursuivre au pays d'origine."

De Raad stelt aldus vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het gezinsleven van verzoekende partij in overweging heeft genomen, doch geoordeeld heeft dat de gezinskern behouden blijft daar zowel de verzoekende partij als haar minderjarig kind het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Betreffende de familieband met de beweerde vader wordt gemotiveerd dat de erkenning van het kind van de verzoekende partij door K.C. werd geweigerd. Deze overwegingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier.

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, § 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren (*"Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties."* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot de loutere stelling dat de verwerende partij niet is nagegaan of het kind vanuit Congo contact zal kunnen blijven houden met de vader en of de erkenningprocedure zal kunnen worden verdergezet, dat de verwerende partij zich zelfs niet lijkt te hebben afgevraagd of het kind een vader heeft, dat nergens rekening gehouden is met de gezinsbanden die het kind in België heeft, namelijk die met haar vader. Zoals blijkt uit wat voorafgaat heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met deze elementen maar heeft zij

geoordeeld dat de erkenning van het kind van de verzoekende partij door dhr. K.C. op 3 maart 2020 in Antwerpen werd geweigerd, en dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen ten aanzien van de verzoekende partij en haar kind zodat de familiale eenheid bewaard zal worden en verdergezet zal kunnen worden in het land van herkomst. De verzoekende partij weerlegt noch ontkracht deze overwegingen. Zij toont niet aan dat K.C. haar minderjarig kind op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds erkend had, noch toont zij aan dat K.C. op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bijdroeg in de zorgen en de opvoeding van het kind of dat er sprake was van een regelmatig contact met of van interesse en engagement ten aanzien van haar minderjarig kind. Zij beperkt zich op dit vlak tot loutere beweringen en een verwijzing naar de stukken in verband met de erkenningsprocedure die zich in het administratief dossier bevinden. Zij staakt de beweringen die daaruit blijken evenmin. Ook uit de overige stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een gezinsleven tussen K.C. en het minderjarig kind van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven of van relaties van het minderjarig kind met K.C. die kunnen vallen onder een beschermingswaardig privéleven. In die zin kon de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveren dat uit het administratief dossier evenmin blijkt dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aan. Bijgevolg diende de gemachtigde geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij had moeten nagaan of het kind vanuit Congo contact had kunnen houden met K.C. Evenmin kwam het de verwerende partij toe om na te gaan of de erkenningsprocedure vanuit het buitenland zal kunnen worden verdergezet, daar de verzoekende partij niet eens aannemelijk maakt dat de erkenningsprocedure *an sich* wordt verdergezet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.10. De bescherming die wordt geboden door artikel 7 van het Handvest, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, is vergelijkbaar met deze die is voorzien in artikel 8 van het EVRM. Gelet op de bespreking van het voorgaande onderdeel van het middel kan ook geen schending van artikel 7 van het Handvest worden vastgesteld.

2.1.12. Met betrekking tot het hoger belang van het kind verwijst de verzoekende partij naar artikel 24 van het Handvest en stelt ze dat haar kind bevolen wordt om het grondgebied te verlaten zonder dat ook maar op enige manier wordt nagegaan hoe het hoger belang van het kind kan worden gerespecteerd, dat de verwerende partij op geen enkele manier is nagegaan wat de impact is van de bestreden beslissing op het kind, dat niet is nagegaan of zij kan terugkeren naar Congo of daar zal worden toegelaten, of het kind eventueel gezondheidsproblemen heeft of medische opvolging nodig heeft, dat het lijkt alsof de verwerende partij heeft beslist dat de verzoekende partij wordt bevolen om het grondgebied te verlaten omdat het verblijf op basis van studies niet langer geldig is en dat haar kind automatisch mee wordt opgenomen in de beslissing.

2.1.13. Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

“De rechten van het kind 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht. 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: *“1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de*

bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...). In casu is artikel 24 van het Handvest bijgevolg van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van de Terugkeerrichtlijn. De Raad neemt dan ook aan dat de bestreden verwijderingsmaatregel, ook de belangen van haar kind beïnvloedt, daar ook het kind het voorwerp uitmaakt van het bevel om het grondgebied te verlaten, derwijze dat de gemachtigde bij het treffen van deze maatregel ertoe was gehouden om het hoger belang van het kind in rekening te nemen.

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de reeds genoemde nota van 11 mei 2020, blijkt dat de verwerende partij het hoger belang van het kind wel degelijk in ogenschouw heeft genomen met name door te stellen: *“Un enfant né le 15.12.2019 : K.N.K. (...). Un refus de reconnaissance par Mr K.C.(...) (belge) a été prise le 03.03.2020 à Anvers.”* en *“Par ailleurs, étant donné que l'ordre de quitter le territoire est pris pour l'intéressée et son enfant, l'unité familiale sera conservée et pourra se poursuivre au pays d'origine.”* Door het afleveren van de bestreden beslissing zowel ten aanzien van de verzoekende partij als van haar minderjarig kind en door de voormelde overwegingen in het administratief dossier kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, zoals vereist in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In casu wordt aldus vastgesteld dat een erkenning van het kind van de verzoekende partij door K.C. geweigerd werd en dat een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd aan de verzoekende partij en haar kind zodat de eenheid van het gezin behouden blijft.

Het lijkt evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van het kind om niet te worden gescheiden van zijn ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun kind teneinde de belangen van dit kind en de gezinseenheid niet te schaden. Daar de verwerende partij in casu vaststelde dat het kind geen juridische vader heeft, of minstens dat K.C. niet wordt erkend als de juridische vader van het kind, heeft de verwerende partij met het hoger belang van het kind rekening gehouden door zowel ten aanzien van de verzoekende partij als haar kind een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren zodat de eenheid van gezin behouden blijft en verdergezet kan worden in het land van herkomst, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Immers wijst de Raad er nogmaals op dat het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen het minderjarig kind van de verzoekende partij en de man die haar wou erkennen, K.C., op het ogenblik van de bestreden beslissing niet aannemelijk wordt gemaakt. Evenmin blijkt dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de verwantschapsband vaststaat. Daar de verzoekende partij niet aantoonde of aannemelijk maakt dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven van haar minderjarig kind met K.C. in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan de gemachtigde niet verweten worden het hoger belang van het kind niet in overweging te hebben genomen, *quod non*, nu niet werd aangetoond dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een verwantschapsband bestond tussen het minderjarig kind van de verzoekende partij en K.C. of reeds sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven tussen hen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat de relevante gegevens met betrekking tot het kind in de bestreden beslissing ontbreken.

Daarnaast toont de verzoekende partij met haar betoog geenszins aan op welke wijze de verwijderingsmaatregel verder nog gevolgen kan hebben voor de belangen van haar kind, derwijze dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden en hieromtrent te motiveren. Zij toont immers niet aan dat door de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, het behouden van de eenheid van het gezin of het welzijn van haar kind in het gedrang komt.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet is nagegaan of het kind eventueel gezondheidsproblemen heeft of medische opvolging nodig heeft, kan zij overigens niet gevolgd worden. Uit voormelde nota van 11 mei 2020 die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verwerende partij immers heeft gemotiveerd als volgt: *“L'état de santé : n'a pas été invoqué + pas d'élément récent au dossier relatif à l'état de santé de l'intéressée.”* De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat er in haar hoofd of in hoofd van haar kind gezondheidsproblemen bestaan die een verwijdering in de weg staan en waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te

houden en over te motiveren in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en in het licht van het hoger belang van het kind in het bijzonder.

Betreffende het betoog dat de verwerende partij niet is nagegaan of het kind kan terugkeren naar Congo en of ze daar zal worden toegelaten, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij geenszins aantoonde op welke grond de verwerende partij hiertoe gehouden was noch dat haar kind effectief niet kan terugkeren naar Congo of daar niet toegelaten zal worden. Zij toont dan ook niet aan dat er elementen voorhanden zijn die een impact hebben in het licht van het hoger belang van het kind en waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij, die ten aanzien van de verzoekende partij en haar kind overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter zake bepaalde relevante elementen over het hoofd heeft gezien en toont geenszins *in concreto* aan dat de gezinseenheid en/of het welzijn van het kind en aldus het hoger belang van het kind werd miskend.

Een schending van artikel 24 van het Handvest wordt aldus niet aannemelijk gemaakt.

2.1.14. Gelet op de vaststellingen in punten 2.1.8., 2.1.9. en 2.1.13. wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de motieven en overwegingen omtrent het familie- en gezinsleven van haar en haar kind foutief of kennelijk onredelijk zijn, of resulteren uit een onzorgvuldig onderzoek van de voorliggende feiten.

2.1.15. De Raad stelt, gelet op voormelde vaststellingen, verder ook vast dat *in casu* niet blijkt dat betreffende de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of dat er sprake is van een onzorgvuldig onderzoek.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.16. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

2.1.17. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 8 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (hierna: het ministerieel besluit van 23 maart 2020), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM, van de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2.1. De verzoekende partij licht het tweede middel als volgt toe:

“Met de bestreden beslissing beveelt verwerende partij verzoeker om binnen de dertig dagen het grondgebied te verlaten. Verwerende partij stelt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gezondheidstoestand een belemmering kan vormen om gevolg te geven aan de bestreden beslissing.

Echter, verwerende partij lijkt hiermee de huidige COVID-19 pandemie volledig te negeren. Op het moment dat de beslissing werd genomen woedde de pandemie nog steeds en was er nog steeds sprake van strikte maatregelen ter voorkoming van verspreiding en heropflakking van het coronavirus. Dit is een algemeen gekend feit, waarvan verwerende partij ongetwijfeld op de hoogte was of moest zijn.

Eerste onderdeel

Ten eerste is het door de COVID-19 pandemie voor verzoekende partij praktisch onmogelijk om gevolg te geven aan de bestreden beslissing.

Op het moment van de bestreden beslissing waren de grenzen van ons land nog steeds gesloten en waren alle niet-essentiële verplaatsingen verboden.

Artikelen 7 en 8 van het Ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (B.S. 23 maart 2020), zoals gewijzigd door het Ministerieel Besluit van 3 april 2020 (B.S. 3 april 2020) en het Ministerieel Besluit van 8 mei 2020 (B.S. 8 mei 2020) bepalen als volgt :

'Art. 7. Niet essentiële reizen vanuit en naar België zijn verboden.

Art. 8. De personen zijn ertoe gehouden thuis te blijven. Het is verboden om zich op de openbare weg en in openbare plaatsen te bevinden, behalve in geval van noodzakelijkheid.

Worden onder meer beschouwd als noodzakelijk, verplaatsingen zoals:

- om zich te begeven van en naar de plaatsen waarvan de opening is toegelaten op basis van artikel 1;
- om zich te begeven van en naar de plaatsen waarvan de opening is toegelaten op basis van artikel 3;
- om toegang te hebben tot bankautomaten en postkantoren;
- om toegang te hebben tot medische zorgen;
- om tegemoet te komen aan familiale noden, zoals een bezoek brengen aan een partner of kinderen in het kader van co-ouderschap;
- om bijstand en zorgen te voorzien voor oudere personen, voor minderjarigen, voor mindervalide personen en voor kwetsbare personen;
- om te zorgen voor dieren;
- om de professionele verplaatsingen uit te voeren, met inbegrip van het woon-werkverkeer;
- om de verplaatsingen in het kader van vrijwilligerswerk binnen een bedrijf van een cruciale sector of een essentiële dienst zoals bedoeld in artikel 3 uit te voeren, met inbegrip van het woon-werkverkeer;
- om activiteiten bedoeld in artikel 5, tweede lid en artikel 5bis uit te oefenen;
- om de verplaatsingen uit te voeren in het kader van artikel 6."

Op grond van dit ministerieel besluit mag verzoeker enkel essentiële verplaatsingen en reizen maken binnen, naar en vanuit België, net zoals iedereen op het Belgisch grondgebied.

Wat noodzakelijke verplaatsingen zijn, werd verduidelijkt op de informatieve website over het coronavirus van de Belgische overheid op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd (<https://www.info-coronavirus.be/nl/faa/#006>):

1. "Professionele verplaatsingen (met inbegrip van woon- werkverkeer en de verplaatsingen van vrijwilligers in het kader van hun activiteiten voor cruciale sectoren en essentiële diensten);
2. Absoluut noodzakelijke verplaatsingen (doktersbezoek, aankopen van etenswaren, verplaatsingen naar de post; bank, apotheker, tankstation of bijstand aan hulpbehoevenden, daklozen, verplaatsingen van ouders naar de opvang van hun kinderen, alle verplaatsingen in het kader van een wettelijke verplichting, opladen van budgetmeter, rijlessen etc.);
3. wandelingen en fysieke activiteiten (met inbegrip van een motorrit) in open lucht die geen fysieke contacten impliceren op voorwaarde dat ze:

- alleen;
- in het gezelschap van personen die onder hetzelfde dak wonen, daarmee worden ook bedoeld leefgroepen en hun begeleider uit jeugdvoorzieningen die onder hetzelfde dak verblijven;
- en/of in het gezelschap van maximum twee steeds dezelfde andere personen met respect van een afstand van 1.5 meter tussen elke persoon, uitgeoefend worden.

Deze activiteiten zijn toegestaan voor de noodzakelijke duur om ze uit te oefenen. Na de uitoefening van de activiteiten is de terugkeer naar huis verplicht. Om samenscholingen te vermijden blijft het niet toegestaan om in parken te gaan zitten. Ten aanzien van zwangere vrouwen en ouderen moet er tolerantie aan de dag gelegd worden. De maatregel mag ook niet strikt toegepast worden op mensen met een beperkte mobiliteit of een mentale handicap. Omwille van dezelfde reden blijven ook picknicken en zonnebaden niet toegestaan in parken. Het gebruik van een gemotoriseerd voertuig voor het uitoefenen van een fysieke activiteit of een wandeling is enkel toegelaten om zich naar de plaats (bv.

een bos op redelijke afstand) of de noodzakelijke sportinfrastructuur van de sport of wandeling in kwestie te begeven. Bovendien wordt er aan herinnerd dat toeristische activiteiten of uitstappen niet toegelaten zijn. 4) Bezoek aan één enkel ander huishouden binnen de beperkingen die zijn toegestaan onder het gedeelte "sociale contacten" van dit hoofdstuk. 5) Alle andere verplaatsingen waar expliciet sprake van is in deze FAQ."

"Essentiële reizen" werden op deze website omschreven als volgt:

"Als essentiële redenen om naar het buitenland te reizen worden momenteel de volgende verplaatsingen hernomen:

- Verplaatsingen naar het buitenland in het kader van professionele activiteiten, met inbegrip van woon-werkverkeer
- Verplaatsingen om medische zorgen verder te zetten;
- Verplaatsingen om bijstand of zorgen te verlenen aan een oudere, minderjarige, gehandicapte of kwetsbare persoon;
- Verplaatsingen om zorg te dragen voor dieren;
- Verplaatsingen in het kader van co-ouderschap;
- Verplaatsingen om personen met Belgische nationaliteit met of zonder hoofdverblijfplaats in België, residenten van lange duur in België en personen met wettelijke verblijfplaats in België op te halen in het buitenland en naar België terug te brengen;
- Verplaatsingen om familieleden weg te brengen naar het buitenland om werkzaamheden voor essentiële redenen te kunnen uitvoeren;
- Verplaatsingen van Belgische onderdanen naar hun hoofdverblijfplaats in het buitenland.
- Verplaatsingen naar een partner die niet onder hetzelfde dak woont;
- Verplaatsingen in het kader van het verkrijgen van aktes (indien noodzakelijk en niet digitaal kan gebeuren);
- Verplaatsingen in het kader van begrafenissen / crematies
- Verplaatsingen in het kader van burgerlijke / religieuze huwelijken
- Verplaatsingen van leerlingen, studenten en stagiairs schoolgaand in een buurland in het kader van hun opleiding.
- Verplaatsingen om dringende herstellingen te laten uitvoeren in het kader van de veiligheid van een voertuig.

Verplaatsingen naar een tweede verblijfplaats in het buitenland zijn hierbij uitgesloten."

Verzoekers verplaatsing naar een Belgische luchthaven en vervolgens naar zijn land van herkomst valt hier niet onder en kan alleszins niet als essentieel of noodzakelijk worden beschouwd.

Intussen zijn de maatregelen versoepeld en is het Ministerieel besluit van 23 maart 2020 opnieuw gewijzigd door het Ministerieel besluit van 5 juni 2020 (BS 5 juni 2020).

Artikel 7 van het MB van 23 maart 2020 luidt nu:

"Niet essentiële reizen vanuit en naar België zijn verboden.

In afwijking van het eerste lid en onverminderd artikel 5bis :

- is het toegelaten om familieleden die wonen in buurlanden te bezoeken, evenals om te winkelen in een buurland;
- is het vanaf 15 juni 2020 toegelaten om te reizen naar alle landen van de Europese Unie, van de Schengenzone en naar het Verenigd Koninkrijk, en om vanuit deze landen naar België te reizen;
- is het vanaf 1 juli 2020 toegelaten om zomerkampen te organiseren tot maximum 150 kilometer van de Belgische grenzen."

Reizen buiten de Europese Unie is dus nog steeds onmogelijk.

De website van de federale overheid vermeldt momenteel deze algemene principes in het kader van buitenlandse reizen (<https://www.info-coronavirus.be/nl/faq/>):

"Artikel 7 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020, laatst gewijzigd door het ministeriële besluit van 5 juni 2020, houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het Coronavirus COVID-19 te beperken, bepaalt dat niet-essentiële reizen vanuit en naar België verboden zijn: echter,

- Vanaf 15 juni heeft België de beperkingen opgeheven aan de grenzen voor alle verplaatsingen binnen de Europese Unie, de Schengenzone en het Verenigd Koninkrijk, onder voorbehoud van de gunstige epidemiologische situaties in België en de desbetreffende landen.
- Het verbod op niet-essentiële reizen buiten de Europese Unie, de Schengenzone (EU+-gebied) en het Verenigd Koninkrijk blijft van kracht tot en met 30 juni en zal tegen die tijd opnieuw worden geëvalueerd.

Niettemin, elke persoon met de Belgische nationaliteit met of zonder hoofdverblijfplaats in België, residenten van lange duur in België en personen met wettelijke verblijfplaats in België kunnen steeds naar België terugkeren.

Een persoon die onderdaan of inwoner is van een derde land kan altijd het Belgische grondgebied verlaten om terug te keren naar het land waarvan hij/zij onderdaan of inwoner is. Desalniettemin, staan bepaalde landen hun inwoners niet toe om naar hun land terug te keren. Het is dus aangeraden om contact te nemen met de ambassade van de bestemming.

Er wordt herhaald dat reizen op eigen risico is. De reisadviezen zijn sterk onderhevig aan veranderingen, en reizen naar een bestemming kan op elk moment terug afgeraden worden. Indien u van plan bent om een reis naar het buitenland te maken, is het sterk aangeraden om het reisadvies van Buitenlandse Zaken te raadplegen dat continu up-to-date gehouden wordt: https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen

Reizigers dienen er zich van bewust te zijn dat nieuwe Covid-haarden in het buitenland hun reis sterk kunnen beïnvloeden en dat een repatriëring niet gegarandeerd kan worden indien commerciële vluchten worden afgeschaft of grenzen worden gesloten."

Om terug te keren naar het eigen land van herkomst, wordt dus verwezen naar de lokale situatie en het reisadvies van dit land.

Het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor de Democratische Republiek Congo bevat deze informatie over het coronavirus ([https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/congo democratische republiek](https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/congo_democratische_republiek)):

"Het aantal gevallen van het coronavirus COVID-19 in DRC neemt voortdurend toe. Het epicentrum van de epidemie ligt momenteel hoofdzakelijk in Kinshasa maar er werd ook melding gemaakt van gevallen in andere provincies van het land. Kongo Central is de tweede provincie die het zwaarst getroffen is door de epidemie.

Sinds de aankondiging van de opschorting van alle internationale vluchten in DRC vanaf 20/03, worden er geen lijnvluchten meer uitgevoerd.

Op 24/03 heeft President Tshisekedi in het land de noodtoestand uitgeroepen voor een periode van 30 dagen. Deze werd meermaals met telkens 15 dagen verlengd. De President kondigde ook een verbod op binnenlandse vluchten tussen Kinshasa en de rest van het land aan, evenals een verbod op alle migratiebewegingen, met welk transport dan ook, tussen Kinshasa en het binnenland. Het transport van goederen blijft echter toegestaan.

Alle grenzen van het land zijn gesloten voor personenverkeer, behalve voor vrachtwagens, schepen en vrachtvliegtuigen.

Sinds 21/04 bevindt het Gombe-district in Kinshasa zich in de fase van "geleidelijke heropening". Toegang tot Gombe blijft gescreend, terwijl sommige winkels en banken in het gebied kunnen opereren. Het dragen van maskers is verplicht gesteld in openbare ruimtes in de hele provincie Kinshasa, op straffe van een boete in geval van een overtreding. Het dragen van een masker is ook verplicht in de steden Matadi (Kongo Central), Goma (Noord-Kivu) en Bukavu (Zuid-Kivu). In de Kivu provincies wordt het passagiersvervoer over het meer tussen Goma (Noord-Kivu) en Bukavu (Zuid-Kivu) opgeschort, evenals het luchtvervoer naar het binnenland of naar de andere provincies van het land. Maatregelen voor sociale afstand en naleving van gezondheidsvoorschriften zijn verplicht, op straffe van boetes. Winkels en administraties bieden slechts een minimale dienstverlening aan.

Elke reiziger in of inwoner van de DRC wordt sterk aangeraden om de evolutie van de situatie van nabij te volgen en de aanbevelingen van de lokale autoriteiten en de WHO op het gebied van hygiënevoorschriften en volksgezondheidsmaatregelen na te leven, met inbegrip van eventuele quarantainemaatregelen. Het is ook uiterst belangrijk om de maatregelen met betrekking tot bijeenkomsten, alsook de maatregelen van afzondering, die in bepaalde steden van het land zijn vastgesteld, te respecteren.

Gezondheidsvoorzieningen in de DRC die kunnen reageren op ernstige gevallen van coronavirus zijn, op enkele uitzonderingen na, zeer beperkt in Kinshasa en, meer nog, in de rest van het land. Sinds mei 2020 is er in Mbandaka (provincie Equateur) een nieuwe uitbraak van het ebolavirus gemeld. Het wordt ten zeerste afgeraden daar momenteel heen te gaan."

Gezien de sluiting van de grenzen en de afschaffing van vluchten, lijkt het onmogelijk voor verzoekende partij om zich binnen de 30 dagen naar Congo te begeven en uitvoering te geven aan de bestreden beslissing.

Hoewel verwerende partij onmogelijk niet op hoogte kan geweest zijn van de maatregelen die zij zelf heeft opgelegd en de reisadviezen die zij zelf geeft, heeft verwerende partij hiermee op geen enkele manier rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij wordt bevolen om het land te verlaten zonder enige opzoeking of zelfs vermelding omtrent deze mondiale gezondheids crisis en wat de gevolgen ervan zijn voor verzoekende partij en de impact ervan op de mogelijkheid om binnen de 30 dagen naar Congo te reizen.

Hiermee schendt verwerende partij niet alleen het zorgvuldigheidsbeginsel, maar ook het rechtzekerheidsbeginsel. Immers, verwerende partij neemt een beslissing ten aanzien van verzoekende partij die ingaat tegen de ministeriële besluiten en adviezen van de Belgische overheid. De genomen beslissing is voor verzoekende partij onmogelijk uitvoerbaar omwille van de maatregelen die nationaal en internationaal werden genomen.

Op zijn minst had verwerende partij hier motieven over moeten opnemen, want verzoekende partij begrijpt niet hoe zij gevolg moet en kan geven aan de tegenstrijdige bevelen van de overheid. De motiveringsplicht is geschonden.

Daarnaast schendt de bestreden beslissing ook het redelijkheidsbeginsel.

Verwerende partij was op de hoogte van de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft als gevolg dat verzoekende partij kwetsbaar is om aangehouden te worden met het oog op een gedwongen terugkeer. Als verzoekende partij geen gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij door omstandigheden buiten haar wil om niet kan, is verwerende partij verplicht verzoekende partij een inreisverbod af te leveren.

In punt 2 van de considerans wordt benadrukt dat de bepalingen van richtlijn 2008/115 dienen te worden uitgelegd met volledige eerbiediging van de grondrechten en de waardigheid van de betrokken personen.

Artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn voorziet in de mogelijkheid voor verwerende partij om af te zien van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, "om humanitaire of om andere redenen", en beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven.

Artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn voorziet in de mogelijkheid om een passende termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. 30 dagen is in casu niet passend. Door COVID-19 en de maatregelen genomen door de Belgische Staat is het onmogelijk voor verzoekende partij om vrijwillig, of onvrijwillig, binnen deze termijn het grondgebied te verlaten. Het gevolg van niet te vertrekken binnen de voorziene termijn is dat verzoekende partij zal worden vastgehouden om verwijderd te worden van het grondgebied, én dat hij in toepassing van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn een inreisverbod zal opgelegd krijgen. Verwerende partij kan niet anders dan dit opleggen als verzoekende partij geen gevolg geeft aan de bestreden beslissing.

De impact van deze beslissing, gelet op de omstandigheden waar verwerende partij weet van had, is dus dat verzoekende partij het risico loopt om in detentie te worden geplaatst en een inreisverbod zal krijgen, zonder dat dit aan haar eigen handelen te wijten kan zijn.

Een dergelijk gevolg is compleet disproportioneel en kan enkel vermeden worden door de beslissing te annuleren.

Tweede onderdeel

Ten tweede vormt de uitvoering van de bestreden beslissing een gezondheidsrisico voor verzoekende partij.

Immers, zoals blijkt uit het bovenstaande reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken, stijgt het aantal besmettingen in de DRC voortdurend en zijn er slechts enkele medische voorzieningen waar men adequaat kan worden behandeld in geval van ernstige symptomen.

Verzoekende partij wordt bevolen terug te keren naar haar land van herkomst, waar ze zal worden blootgesteld aan een ernstig gezondheidsrisico.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven geciteerd, verplichten verwerende partij om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan en met het verbod op refoulement.

Artikel 3 EVRM bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijks het artikel in gedrang kan brengen, zoals in casu. De Raad van State besliste dat het niet toetsen aan artikel 3 EVRM bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en artikel 7 Vreemdelingenwet (RvS, nr. 239.259, 28 september 2017).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende:

"Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l'importance qu'elle attache à l'article 3, la notion de recours effectif au sens de l'article 13 requiert, d'une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l'existence d'un risque réel de traitements contraires à l'article 3 et, d'autre part, la possibilité de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse. (...)"

Het Hof bevestigde dit principe in het EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387:

"Tout en reconnaissant qu'il s'agit là d'une évolution qui va dans le sens de l'arrêt Conka précité (§§ 81-83, confirmé par l'arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu'il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait à des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié."

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen. Het EHRM oordeelt dat, om het bestaan van een gevaar van onmenselijke behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker.

In het Paposhvili-arrest oordeelde het Europees Hof dat een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van een gezondheidstoestand die voor een intens lijden kan zorgen indien er geen adequate behandeling beschikbaar of toegankelijk is in het land van herkomst een schending kan uitmaken van artikel 3 EVRM (EHRM, Paposhvili v. Belgium, 13 december 2016, § 183). Volgens het Hof maakt een deel van deze inschatting inherent deel uit van de preventieve bescherming van artikel 3 EVRM (ib. §186).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 3 van het EVRM verplichten verwerende partij ertoe om rekening te houden met verzoekers gezondheidstoestand alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen.

In casu wordt verzoekende partij verwijderd van het Belgisch grondgebied op het moment dat er een mondiale gezondheidscrisis heerst. Sowieso houdt elk menselijk contact een risico op besmetting met het coronavirus in. Verzoekende partij wordt door de bestreden beslissing blootgesteld aan dit risico op besmetting. Zij zal zich moeten begeven in luchthavens en zal een vlucht moeten nemen, waarbij zij zich noodgedwongen op minder dan 1,5 meter afstand zal moeten begeven van medepassagiers en dit gedurende enkele uren.

Verzoekende partij wordt bovendien gedwongen terug te keren naar de DRC, een land dat sowieso al kampt met een wankel gezondheidssysteem o.a. omwille van ebola. Verzoekster loopt in haar land van herkomst het risico om te worden besmet door het coronavirus zonder te kunnen worden behandeld. Ze heeft bovendien een baby, wat haar extra kwetsbaar maakt. Stel dat verzoekster zich wordt, dan zal ze niet voor haar baby kunnen zorgen. Bovendien zal verzoekster hoe dan ook verplaatsingen moeten maken, mocht ze in Congo toekomen. Ze zal haar baby moeten voorzien van eten, kleding, medische zorgen.

Los van de vraag of een reis naar Congo praktisch mogelijk is en los van het risico op besmetting tijdens deze reis, wordt verzoekende partij gedwongen om zich naar een land te begeven waar er geen enkele garantie is dat zij de nodige medische zorgen zal krijgen indien zij besmet is. Verwerende partij heeft niet de minste moeite genomen om dit te onderzoeken, erover te motiveren of er rekening mee te houden.

Dit is in strijd met artikel 74/13 Vw., dat verwerende partij verplicht om bij een beslissing tot verwijdering rekening te houden met verzoekers gezondheidstoestand. Dit is bovendien ook in strijd met artikel 74/13 Vw. en artikel 3 EVRM, omdat het ingaat tegen het verbod op refoulement. Een reëel risico lopen om besmet te worden met een potentieel dodelijk virus zonder de garantie dat de noodzakelijke medische zorgen ter beschikking zijn, kan worden beschouwd als een onmenselijke en vernederende behandeling. Bovendien is dit ook in strijd met artikel 2 EVRM, dat voorziet dat eenieder het recht heeft om te leven.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid. Onderhavig bevel werd als een automatisme afgeleverd, terwijl verwerende partij bij het nemen van een terugkeerbesluit een zorgvuldig en individueel onderzoek dient te voeren.

Om al deze redenen is de bestreden beslissing niet op afdoende en zorgvuldige wijze gemotiveerd en zijn de bovenstaande wettelijke bepalingen en beginselen geschonden.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.2.2. Voor wat betreft de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 2019, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, wordt verwezen naar wat hierboven reeds uiteengezet werd.

2.2.3. De verzoekende partij betoogt in het eerste onderdeel van haar tweede middel dat de verwerende partij haar met de bestreden beslissing beveelt om binnen de dertig dagen het grondgebied te verlaten, dat de verwerende partij stelt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gezondheidstoestand een belemmering kan vormen om gevolg te geven aan de bestreden beslissing, dat de verwerende partij hiermee echter de huidige COVID-19 pandemie volledig lijkt te negeren, dat op het moment dat de beslissing werd genomen de pandemie nog steeds woedde en er nog steeds sprake was van strikte maatregelen ter voorkoming van de verspreiding en heropflakking van het coronavirus, dat dit een algemeen gekend feit is waarvan de verwerende partij ongetwijfeld op de hoogte was of moest zijn, dat het door de COVID-19 pandemie voor haar praktisch onmogelijk is om gevolg te geven aan de bestreden beslissing, dat op het moment van de bestreden beslissing de grenzen van ons land nog steeds gesloten waren en alle niet-essentiële verplaatsingen verboden waren. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar de artikelen 7 en 8 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 op grond waarvan zij, zo betoogt zij, enkel essentiële verplaatsingen en reizen mag maken binnen, naar en vanuit België, net zoals iedereen op het Belgisch grondgebied. Zij stelt dat wat noodzakelijke verplaatsingen zijn, werd verduidelijkt op de informatieve website over het coronavirus van de Belgische overheid (www.info-coronavirus.be) op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd, dat haar verplaatsing naar een Belgische luchthaven en vervolgens naar haar land van herkomst alleszins niet kan beschouwd worden als essentieel of noodzakelijk. Zij verwijst vervolgens naar de wijzigingen door het ministerieel besluit van 5 juni 2020 aan het ministerieel besluit van 23 maart 2020 en stelt dat reizen buiten de Europese Unie nog steeds onmogelijk is, waarna zij verwijst naar voormelde website die de algemene principes in het kader van buitenlandse reizen vermeldt.

De verzoekende partij vervolgt dat om terug te keren naar het eigen land van herkomst wordt verwezen naar de lokale situatie en het reisadvies van dit land. Zij citeert vervolgens het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor de Democratische Republiek Congo en betoogt dat het gezien de sluiting van de grenzen en de afschaffing van vluchten voor haar onmogelijk lijkt om zich binnen de 30 dagen naar Congo te begeven en uitvoering te geven aan de bestreden beslissing, dat hoewel de verwerende partij onmogelijk niet op de hoogte kan zijn geweest van de maatregelen die zij zelf heeft opgelegd en de reisadviezen die zij zelf geeft, zij hiermee op geen enkele manier rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, dat zij wordt bevolen om het land te verlaten zonder enige opzoeking of zelfs zonder enige vermelding omtrent deze mondiale gezondheidscrisis en wat voor haar de gevolgen ervan zijn en de impact ervan op de mogelijkheid om binnen de 30 dagen naar Congo te reizen, dat de verwerende partij hiermee niet alleen het zorgvuldigheidsbeginsel maar ook het rechtzekerheidsbeginsel schendt, dat de verwerende partij immers een beslissing neemt ten aanzien van haar die ingaat tegen de ministeriële besluiten en adviezen van de Belgische overheid, dat de genomen beslissing voor haar onmogelijk uitvoerbaar is omwille van de maatregelen die nationaal en internationaal werden genomen, dat de verwerende partij hierover op zijn minst motieven had moeten opnemen want dat zij niet begrijpt hoe zij gevolg moet en kan geven aan tegenstrijdige bevelen van de overheid, dat de motiveringsplicht geschonden is en ook het redelijkheidsbeginsel, dat de verwerende partij op de hoogte was van de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd, dat het bevel om het grondgebied te verlaten als gevolg heeft dat zij kwetsbaar is om aangehouden te worden met het oog op een gedwongen terugkeer, dat als zij geen gevolg geeft aan het bevel, wat zij door omstandigheden buiten haar wil om niet kan, de verwerende partij verplicht is om haar een inreisverbod af te leveren, dat in punt 2 van de considerans wordt benadrukt dat de bepalingen van richtlijn 2008/115 dienen te worden uitgelegd met volledige eerbieding van de grondrechten en de waardigheid van de betrokken personen, dat artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn voorziet in de mogelijkheid voor de verwerende partij om af te zien van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten "*om humanitaire of om andere redenen*" en om te beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op haar grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven, dat artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn voorziet in de mogelijkheid om een passende termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, dat 30 dagen *in casu* niet passend is, dat het door COVID-19 en de maatregelen genomen door de Belgische staat onmogelijk is voor haar om vrijwillig of onvrijwillig binnen deze termijn het grondgebied te verlaten, dat het gevolg van niet te vertrekken binnen de voorziene termijn is dat zij zal worden vastgehouden om verwijderd te worden van het grondgebied en dat zij in toepassing van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn een inreisverbod zal opgelegd krijgen, dat de verwerende partij niet anders kan dan dit opleggen als zij geen gevolg geeft aan de bestreden beslissing. Zij besluit dat de impact van

de bestreden beslissing, gelet op de omstandigheden waar de verwerende partij weet van had, dus is dat zij het risico loopt om in detentie te worden geplaatst en een inreisverbod zal krijgen, zonder dat dit aan haar eigen handelen te wijten kan zijn.

2.2.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, zoals die werden uiteengezet in 2.1.3., evenals de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de in het verzoekschrift aangevoerde rechtsnormen en ontwikkelde argumenten.

2.2.5. Met haar betoog gaat de verzoekende partij er vooreerst aan voorbij dat het bestreden bevel voortvloeit uit artikel 61, §2 van de Vreemdelingenwet en steunt op de vaststellingen dat zij na afloop van haar studies haar verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument, en *in concreto* dat *“betrokkene nooit een inschrijvingsattest aan een onderwijsinstelling heeft voorgelegd voor de academiejaren 2018-2019 en 2019-2020, noch studieresultaten van de academiejaren 2017-2018 en 2018-2019, en al evenmin nieuwe bestaansmiddelen”* zodat de verwerende partij besluit dat *“betrokkene haar studies heeft beëindigd of stopgezet en derhalve niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 58 van de wet van 15/12/1980 om een verder verblijf in België te bekomen”*. Deze vaststellingen worden door de verzoekende partij niet betwist. Zij maakt niet aannemelijk dat de coronamaatregelen, en in het bijzonder de artikelen 7 en 8 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020, het nemen van het bestreden bevel in de weg zouden staan noch dat het rechtzekerheidsbeginsel door het nemen van deze bestreden beslissing geschonden is. Immers doet de coronapandemie en het ministerieel besluit van 23 maart 2020 geen afbreuk aan het gegeven dat op grond van artikel 61, §2, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgeleverd als de vreemdeling na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

2.2.6. De verzoekende partij toont evenmin aan dat het bestreden bevel niet uitgevoerd kan worden. Met haar betoog toont de verzoekende partij immers geenszins aan dat gevolg geven aan het bestreden bevel een verboden niet essentiële reis is, zoals bedoeld in artikel 7 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020. De verzoekende partij wijst immers zelf naar informatie op de website van de federale overheid www.info-coronavirus.be, waar uitdrukkelijk gesteld wordt dat een persoon die onderdaan is of inwoner van een derde land altijd het Belgische grondgebied kan verlaten om terug te keren naar het land waarvan hij/zij onderdaan of inwoner is. Waar zij verwijst naar artikel 8 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 en naar de website www.info-coronavirus.be, kan de Raad slechts vaststellen dat deze bronnen een niet-limitatieve opsomming geven van hetgeen een noodzakelijke verplaatsing uitmaakt alsook dat de verzoekende partij er zelf op wijst dat de Belgische overheid op haar informatieve website over het coronavirus heeft verduidelijkt wat noodzakelijke verplaatsingen zijn op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, waarbij zij ook wijst op de “absoluut noodzakelijke verplaatsingen” waarbij onder meer “alle verplaatsingen in het kader van een wettelijke verplichting” worden opgesomd. Aldus maakt de verzoekende partij met de verwijzing naar de artikelen 7 en 8 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 en naar de website www.info-coronavirus.be niet aannemelijk dat zij geen gevolg had kunnen geven aan het thans bestreden bevel, daar uit de voorgelegde regelgeving en informatie niet blijkt dat de uitvoering van het bestreden bevel een niet essentiële verplaatsing uitmaakt. Zij toont geenszins aan dat haar verplaatsing naar een Belgische luchthaven en vervolgens naar haar land van herkomst niet als essentieel of noodzakelijk kan worden beschouwd.

Een schending van de artikelen 7 en 8 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 wordt niet aangetoond.

2.2.7. Gelet op de informatie op de website van de federale overheid waar aldus wordt verduidelijkt *“Een persoon die onderdaan of inwoner is van een derde land kan altijd het Belgische grondgebied verlaten om terug te keren naar het land waarvan hij/zij onderdaan of inwoner is. Desalniettemin, staan bepaalde landen hun inwoners niet toe om naar hun land terug te keren. Het is dus aangeraden om contact te nemen met de ambassade van bestemming.”*, verwijst de verzoekende partij naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor de Democratische Republiek Congo – waarbij zij niet verduidelijkt op welke datum zij het reisadvies heeft geconsulteerd – waar erop gewezen wordt dat sinds 20 maart 2020 alle internationale vluchten zijn opgeschort, dat alle grenzen zijn gesloten voor personenverkeer.

Uit de nota met opmerkingen blijkt dat er geen gedwongen overdrachten worden gepland gedurende de periode waarbinnen de desbetreffende maatregelen nog van kracht zijn. In die zin kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat ze kwetsbaar is om aangehouden te worden met het oog op een gedwongen terugkeer. De Raad merkt bovendien op dat indien de verzoekende partij meent dat het haar niet mogelijk is om binnen de aangeduide termijn gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, het haar vrij staat op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten aan te vragen. Er blijkt niet dat zij actueel een dergelijk verzoek heeft ingediend. Zij gaat ervan uit dat zij hoe dan ook een inreisverbod zal krijgen wegens het niet naleven van het thans bestreden bevel. Een dergelijk betoog is hypothetisch.

Voorts blijkt niet welk belang de verzoekende partij heden nog heeft bij het betoog vermeld in de tweede alinea van punt 2.2.3. daar uit de informatie op de door haar genoemde website van de Belgische overheid(https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/congo_democratische_republiek) blijkt dat *“(s)inds 15 augustus 2020 (...) de Congolese autoriteiten opnieuw binnen- en buitenlandse reizen toe(staan).”* en de verzoekende partij aldus in de mogelijkheid was na 15 augustus 2020 vrijwillig gevolg te geven aan de bestreden beslissing. Er blijkt uit het administratief dossier niet, en de verzoekende partij houdt dit ook niet voor ter terechtzitting, dat ten aanzien van haar voor 15 augustus 2020 werd overgegaan tot het nemen van een gedwongen verwijderingsmaatregel en/of tot het afleveren van een inreisverbod.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat waar de verzoekende partij nog verwijst naar artikelen 6.4, 7 en 11 van de Terugkeerrichtlijn, slechts kan vastgesteld worden dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C- 141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Er blijkt niet dat de verzoekende partij zich *in casu* nog rechtstreeks kan beroepen op de artikelen 6.4, 7 en 11 van de betreffende richtlijn.

2.2.8. In zoverre de verzoekende partij nog meent dat de verwerende partij over de coronapandemie op zijn minst motieven had moeten opnemen want dat zij niet begrijpt hoe zij gevolg moet en kan geven aan tegenstrijdige bevelen van de overheid, kan de Raad slechts vaststellen dat zij geenszins aannemelijk maakt op welke grond de verwerende partij hiertoe gehouden zou zijn. Bovendien, het weze herhaald, blijkt niet welk belang de verzoekende partij heden nog heeft bij haar betoog daar uit de informatie op de door haar genoemde website van de Belgische overheid (https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/congo_democratische_republiek) blijkt dat *“(s)inds 15 augustus 2020 (...) de Congolese autoriteiten opnieuw binnen- en buitenlandse reizen toe(staan).”* en de verzoekende partij aldus in de mogelijkheid was na 15 augustus 2020 vrijwillig gevolg te geven aan de bestreden beslissing.

2.2.9. Met haar betoog maakt de verzoekende partij aldus niet aannemelijk dat het bestreden bevel foutief of kennelijk onredelijk is, noch dat het steunt op een onzorgvuldige feitenvinding of, gelet op de coronapandemie, onredelijk is of zorgt voor rechtsonzekerheid. Een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtzekerheidsbeginsel blijkt aldus niet.

2.2.10. In het tweede onderdeel bij haar tweede middel zet de verzoekende partij uiteen dat de bestreden beslissing een gezondheidsrisico voor haar inhoudt, dat immers, zoals uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt, het aantal besmettingen in de Democratische Republiek Congo voortdurend stijgt en er slechts enkele medische voorzieningen zijn waar men adequaat kan worden behandeld in geval van ernstige symptomen, dat zij wordt bevolen terug te keren naar haar land van

herkomst, waar ze zal worden blootgesteld aan een ernstig gezondheidsrisico, dat artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij verplichten om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan en met het verbod op refolement, dat artikel 3 van het EVRM absoluut is en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijk het artikel in gedrang kan brengen, zoals *in casu*, dat de Raad van State besliste dat het niet toetsen aan artikel 3 van het EVRM bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de motiveringsplicht de verwerende partij gebiedt hieromtrent motieven op te nemen, dat zij *in casu* wordt verwijderd van het Belgisch grondgebied op het moment dat er een mondiale gezondheids crisis heerst, dat sowieso elk menselijk contact een risico op besmetting met het coronavirus inhoudt, dat zij door de bestreden beslissing wordt blootgesteld aan dit risico op besmetting, dat zij zich zal moeten begeven in luchthavens en een vlucht zal moeten nemen waarbij zij zich noodgedwongen op minder dan 1,5 meter afstand zal moeten begeven van medepassagiers en dit gedurende enkele uren, dat de verzoekende partij bovendien wordt gedwongen terug te keren naar de Democratische Republiek Congo, een land dat sowieso al kampt met een wankel gezondheidssysteem o.a. omwille van ebola, dat zij in haar land van herkomst het risico loopt om te worden besmet door het coronavirus zonder te kunnen worden behandeld, dat zij bovendien een baby heeft, wat haar extra kwetsbaar maakt, dat stel dat zij ziek wordt, zij niet voor haar baby zal kunnen zorgen, dat zij hoe dan ook verplaatsingen moet maken, mocht ze in Congo toekomen, dat ze haar baby zal moeten voorzien van eten, kleding, medische zorgen, dat los van de vraag of een reis naar Congo praktisch mogelijk is en los van het risico op besmetting tijdens deze reis, ze wordt gedwongen om zich naar een land te begeven waar er geen enkele garantie is dat zij de nodige medische zorgen zal krijgen indien zij besmet is, dat de verwerende partij niet de minste moeite heeft genomen om dit te onderzoeken, erover te motiveren of er rekening mee te houden, dat dit in strijd is met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij verplicht om bij een beslissing tot verwijdering rekening te houden met haar gezondheid, dat dit bovendien ook in strijd is met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, omdat het ingaat tegen het verbod op refolement, dat een reëel risico lopen om besmet te worden met een potentieel dodelijk virus zonder de garantie dat de noodzakelijke medische zorgen ter beschikking zijn, kan worden beschouwd als een onmenselijke en vernederende behandeling, dat dit bovendien ook in strijd is met artikel 2 van het EVRM, dat voorziet dat eenieder het recht heeft om te leven. Zij meent dat het duidelijk is dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid, dat het bevel als automatisme werd afgeleverd, terwijl de verwerende partij bij het nemen van een terugkeerbesluit een zorgvuldig en individueel onderzoek dient te voeren.

2.2.11. In zoverre de verzoekende partij opnieuw wijst op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt vooreerst verwezen naar hetgeen hieromtrent uiteengezet werd in de bespreking van het eerste middel.

De verzoekende partij maakt met haar betoog over de mondiale gezondheids crisis niet aannemelijk dat er in haar hoofd of in hoofd van haar kind gezondheidsproblemen bestaan die een verwijdering in de weg staan en waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden en over te motiveren. De verzoekende partij verwijst weliswaar naar het gezondheidsrisico dat de uitvoering van de bestreden beslissing voor haar vormt, naar het stijgende aantal besmettingen in de Democratische Republiek Congo en dat er slechts enkele medische voorzieningen zijn waar men behandeld kan worden in geval van ernstige symptomen, naar het risico op besmetting met het coronavirus daar zij zich zal moeten begeven in luchthavens en een vlucht zal moeten nemen waarbij zij zich noodgedwongen op minder dan 1,5 meter afstand zal moeten begeven van medepassagiers en dit gedurende enkele uren, doch maakt geenszins aannemelijk dat zij of haar kind door het virus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft.

De Raad stelt dan ook vast dat *in casu* niet blijkt dat betreffende de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of dat er sprake is van een onzorgvuldig onderzoek. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat het foutief of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij te motiveren dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.12. De verzoekende partij meent dat *in casu* ook artikel 3 van het EVRM geschonden is.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Hetzelfde geldt voor artikel 2 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt dat zij wordt gedwongen terug te keren naar de Democratische Republiek Congo, een land dat sowieso al kampt met een wankel gezondheidssysteem o.a. omwille van ebola, dat zij in haar land van herkomst het risico loopt om te worden besmet door het coronavirus zonder te kunnen worden behandeld, dat ze bovendien een baby heeft, wat haar extra kwetsbaar maakt, dat stel dat zij ziek wordt zij niet voor haar baby zal kunnen zorgen, dat zij hoe dan ook verplaatsingen zal moeten maken, mocht ze in Congo toekomen, dat ze haar baby moet voorzien van eten, kleding, medische zorgen, dat ze gedwongen wordt om zich naar een land te begeven waar er geen enkele garantie is dat zij de nodige medische zorgen zal krijgen indien zij besmet is, dat een reëel risico lopen om besmet te worden met een potentieel dodelijk virus zonder de garantie dat de noodzakelijke medische zorgen ter beschikking zijn, beschouwd kan worden als een onmenselijke en vernederende behandeling.

De verzoekende partij verliest uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De verzoekende partij wijst op een wankel gezondheidssysteem en de mogelijkheid van besmetting zonder te kunnen behandeld worden en stelt dat er geen enkele garantie is dat zij de nodige zorgen zal krijgen indien zij besmet is en dat zij een reëel risico loopt om besmet te worden met een potentieel dodelijk virus zonder de garantie dat de noodzakelijke medische zorgen ter beschikking zijn, doch beperkt zich tot loutere beweringen die zij geenszins onderbouwt met landeninformatie of bewijskrachtige stukken. Zij toont geenszins *in concreto* aan dat de nodige medische zorgen in geval van besmetting niet aanwezig zouden zijn in Congo. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij met bovengenoemd betoog thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot een meer uitgebreide motivering.

Waar de verzoekende partij stelt dat indien zij ziek wordt zij niet voor haar baby zal kunnen zorgen, dat zij hoe dan ook verplaatsingen zal moeten maken, mocht ze in Congo toekomen, dat ze haar baby moet voorzien van eten, kleding, medische zorgen, gaat zij eraan voorbij dat het risico op de door haar vermelde omstandigheden, niet voortvloeit uit de bestreden beslissing. Immers loopt ook de verzoekende partij in België, en in veel andere landen, hetzelfde risico. Er kan aldus niet gesteld worden dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een risico loopt om een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, nu zij dit risico eveneens loopt in geval de bestreden beslissing niet zou zijn genomen en zij niet bevolen werd het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen, noch dat de beslissing strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

2.2.13. Gelet op het voorgaande en op het gegeven dat de verzoekende partij geen andere argumenten aanvoert ter adstructie van de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM, wordt de schending van dit artikel evenmin aangetoond.

2.2.14. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat het bestreden bevel foutief of kennelijk onredelijk is, noch dat het steunt op een onzorgvuldige feitenvinding of, gelet op de coronapandemie, onredelijk is of zorgt voor rechtsonzekerheid. Een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtzekerheidsbeginsel blijkt aldus niet.

2.2.15. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER